(Ngày 11-3 Quý D□u)

NAM MÔ B□N S□ THÍCH CA MÂU NI PH□T

Các gi□i t□ thân m□n,

Các v□ có nghĩ r□ng, hi□n chúng ta đang □ đây không? Các v□ có nghĩ r□ng, ta đang s□p s□a làm gì không? Đây không ph□i là m□t đ□i trai đàn làm chay, đây không ph□i là n□i h□i h□p th□□ng l□, mà đây là Đ□i Gi□i Đàn Thi□n Hòa và các v□ đ□n đây đ□ chu□n b□ lãnh th□ gi□i pháp c□a Ph□t. Đó là m□t đi□u h□t s□c quan tr□ng v□i Ph□t Pháp, là m□t ng□□i xu□t gia nh□ các v□ đã bi□t, không ph□i ch□ ra kh□i nhà th□ gian đ□n □ chùa là đ□, n□u ra kh□i nhà th□ gian đ□n □ Chùa là đ□, n□u ra kh□i nhàth□ gian đ□n Chùa □ thì ch□ là m□i xu□t đ□□c th□ t□c gia. Còn hai đi□u quan tr□ng khác là xu□t phi□n não gia và xu□t tam gi□i gia ch□a thành t□u đ□□c, mà ch□a thành t□u hai đi□u sau thì đi□u xu□t gia tr□□c không có công đ□c bao nhiêu, không có giá tr□ bao nhiêu. B□i vì có bao nhiêu ng□□i, d□u ng□□i ta không ph□i đ□u tròn áo vuông nh□ng h□ có th□ b□ nhà đ□n □ Chùa công qu□ đ□□c, n□u nh□ theo hình th□c các v□ đó, cũng có th□ g□i là xu□t gia đ□□c. Nh□ng mà đó ch□ là xu□t th□ t□c gia mà thôi. Cho nên mu□n xu□t phi□n não gia, xu□t tam gi□i gia thì ph□i b□□c thêm m□t b□□c n□a, đó là ph□i th□ gi□i Pháp c□a Ph□t.

Là m□t ng□□i Ph□t t□, dù t□i gia hay xu□t gia có hai đi□u c□ b□n, thành t□u đ□□c hai đi□u c□ b□n này thì m□i thành t□u đ□□c m□t ng□□i Ph□t t□ t□i gia hay xu□t gia, đó là chánh ki□n và t□nh gi□i. Ng□□i t□i gia th□ trì tam quy, tin Ph□t, tin Pháp, tin Tăng m□t cách đúng đ□n sâu s□c, b□n v□ng, kiên c□ đó là thành t□u Chánh ki□n. M□t ng□□i Ph□t t□ t□i gia sau khi đã quy y Tam B□o và th□ trì Ngũ gi□i, gi□ gìn theo năm đi□u lu□t gi□i t□i gia c□a Ph□t ch□, đó là thành t□u đ□□c T□nh gi□i. M□t ng□□i Ph□t t□ t□i gia thành t□u đ□□c Chánh ki□n, thành t□u đ□□c t□nh gi□i thì m□i g□i là đ□ t□ c□a Ph□t, n□u không thành t□u đ□□c hai đi□u đó, d□u x□ng là Ph□t t□ cũng ch□a ph□i là Ph□t t□ đúng đ□n, đúng danh nghĩa. T□i gia đã v□y, thì xu□t gia cũng v□y, cũng có hai đi□u căn b□n đó là thành t□u đ□□c Chánh ki□n và thành t□u đ□□c T□nh gi□i. Thành t□u Chánh ki□n thì ng□□i xu□t gia, t□i gia đi□u y nh□ nhau, cũng l□y Tam B□o làm Th□y, tôn th□ Ph□t, tôn th□ Pháp, tôn th□ Tăng là lý t□□ng cao c□ c□a đ□i mình. Nh□m vào đó, h□□ng vào đó làm m□c đích đ□ b□□c t□i, đó là thành t□u Chánh ki□n. Nh□ng mà còn ph□i thành t□u đ□□c T□nh gi□i n□a, n□u không thành t□u đ□□c T□nh gi□i thì ng□□i xu□t gia cũng không làm tròn đ□□c b□n ph□n c□a ng□□i xu□t gia. Gi□i t□i gia ch□ có 5 gi□i, gi□i xu□t gia Sa Di 10 gi□i, T□ Kheo 250 gi□i, T□ Kheo Di 350 gi□i, đó là nh□ng gi□i Pháp mà Ph□t đã quy đ□nh cho ng□□i đ□ t□ c□a Ph□t, khi mu□n b□□c chân vào làm đ□ t□ c□a Ph□t trong hàng xu□t gia. Cho nên thành t□u gi□i Pháp

T□nh gi□i thì thành t□u đ□□c đi□u ki□n quan tr□ng th□ 2 đ□ thành t□u đ□□c m□t ng□□i xu□t gia. Ngay hôm nay, các v□ □ Chùa nhi□u ngày, nhi□u năm, nhi□u tháng t□c các v□ đã thành t□u đ□□c cái xu□t th□ t□c gia. Nh□ng hôm nay các v□ b□□c lên m□t b□□c n□a đ□ th□ trì gi□i Pháp c□a Ph□t, mong thành t□u đ□□c xu□t phi□n não gia và Tam gi□i gia, b□y gi□ m□i tr□n v□n đ□□c chí nguy□n xu□t gia c□a mình. Cho nên gi□ phút này, gi□ phút s□p đ□n đây là gi□ phút h□t xu□t quan tr□ng đ□i v□i đ□i xu□t gia c□a các v□, cũng nh□ h□t s□c quan tr□ng đ□i v□i Ph□t Pháp. N□u các v□ không th□ gi□i t□c các v□ không hoàn thành đ□□c m□t v□ Sa Di, không hoàn thành đ□□c m□t v□ T□ Kheo, t□ mình không hoàn thành Sa Di không hoàn thành T□ Kheo thì không th□ g□i là xu□t gia, mà đã là không hoàn thành đ□□c ng□□i xu□t gia thì không th□ nào đ□m đ□□ng Ph□t Pháp thì b□y gi□ Ph□t Pháp cũng không th□ t□n t□i đ□□c, cho nên s□ th□ gi□i này ch□ng nh□ng quan tr□ng đ□i v□i Ph□t Pháp. Nh□ trong gi□i, trong lu□t Đ□c Ph□t đã d□y: khi nào □ đâu mà có 10 Th□y truy□n th□ gi□i Pháp, có ng□□i th□ gi□i Pháp, ho□c có 5 Th□y cùng nhau truy□n th□ gi□i Pháp, có ng□□i th□ gi□i Pháp và gi□ gìn gi□i Pháp thì b□y gi□ Ph□t Pháp đ□□c t□n t□i (T□ Ni Pháp tr□, Ph□t Pháp Di□t Tr□). H□ mà T□ Ni T□ng còn đ□□ng tr□ nghĩa là còn có ng□□i th□ gi□i, truy□n gi□i và còn có ng□□i gi□ gi□i, t□c nhiên gi□i lu□t còn, mà gi□i lu□t còn t□c nhiên Ph□t Pháp còn, cho nên vi□c th□ gi□i là m□t vi□c h□t s□c quan tr□ng, quan tr□ng cho mình, quan tr□ng cho Ph□t Pháp. Vì v□y, trong gi□ phút này các v□ nên xét l□i tâm nguy□n c□a mình, phát m□t lòng chí thành chí kính h□t s□c, x□ h□i t□t c□, b□ h□t t□t c□, quên h□t t□t c□ nh□ng gì v□□ng b□n đ□n vi□c xu□t gia và hành đ□o gi□i thoát. Các v□ hãy đem m□t lòng h□t s□c thanh t□nh, trang nghiêm và cung kính đ□ r□i đây các v□ lãnh th□ gi□i Pháp. Tâm c□a các v□ đ□□c nh□ v□y, thì gi□i Pháp, gi□i th□ m□i thành t□u tr□n v□n viên mãn □ n□i các v□. Ng□□c l□i tâm các v□ không đ□□c nh□ th□, không đ□□c chí thành, và không đ□□c th□y đây là m□t đi□u quan tr□ng cho cá nhân xu□t gia c□a mình, m□t đi□u quan tr□ng đ□i v□i Ph□t Pháp, thì b□y gi□ d□u có □ tr□□c Th□p S□, d□, th□a cũng không làm sao tr□n đ□□c gi□i th□ vào n□i các v□.

Cho nên tr□□c khi các v□ đăng đàn lãnh th□ gi□i pháp, các v□ hãy g□n l□c tâm t□, xét l□i lòng mình, phát m□t lòng h□t s□c dõng mãnh, h□t s□c tinh t□n và quí báu đ□i v□i gi□i pháp thì lúc b□y gi□ gi□i th□ c□a các v□ m□i lãnh th□ đ□□c viên mãn. Vì sao ph□i lãnh th□ gi□i pháp? Đ□c Ph□t d□y: Gi□i lu□t c□a Ph□t có nh□ng công đ□c h□t s□c l□n lao, trong lu□t Đ□c Ph□t đã nêu lên 10 đi□u l□i ích c□a m□t gi□i Ph□t. Khi Ph□t ch□ m□i gi□i nào thì Ngài đ□u nêu lên 10 đi□u ích l□i đó, đ□ cho các đ□ t□ th□y r□ng, gi□i c□a Ph□t ch□ không ph□i là ch□ suông, là không có ý nghĩa, nh□ng m□i gi□i Ph□t ch□ r□t có ý nghĩa, r□t có l□i ích cho ng□□i nào phát tâm mu□n th□ trì.

M□□i đi□u đó là gì? Theo trong lu□t g□i là 10 cú nghĩa. M□i cú nghĩa t□c là 10 đi□u ích l□i c□a m□i gi□i lu□t. Khi Ph□t ch□ m□i gi□i lu□t Ngài đi□u nêu lên 10 đi□u đó, đ□ cho các ng□□i th□ gi□i bi□t rõ gi□i lu□t c□a mình th□ có s□ quý báu l□i l□c nh□ v□y. Ch□ không ph□i m□t đi□u vui, m□t đi□u h□i h□t nói suông.

Đi□u l□i ích th□ nh□t:

"Nhi□p th□ □ Tăng" (ghép vào hàng Tăng). Có th□ trì gi□i Ph□t thì m□i đ□□c nhi□p th□ vào n□i Tăng đoàn c□a Ph□t, có th□ trì gi□i lu□t thì m□i đ□□c Tăng Đoàn c□a Ph□t nhi□p trì cho, cho nên đi□u l□i ích th□ nh□t là "Nhi□p th□ □ Tăng". N□u ng□□i □ Chùa 10 năm, 20 năm mà không th□ gi□i thì v□n là m□t ng□□i c□ sĩ, ho□c th□ gi□i Sa Di, ch□ không th□ g□i là T□ Kheo đ□□c. Khi nào có th□ gi□i T□ Kheo thì m□i đ□□c nhi□p thu□c vào Tăng Đoàn c□a Ph□t, m□i nh□p vào Tăng s□ đ□ tr□ thành m□t trong ba ngôi Tăng B□o, tr□ thành m□t v□ trong chúng Trung Tôn. Cho nên gi□i Pháp chính là d□t d□n ta đi vào Tăng Đoàn, đi vào ngôi v□ chúng Trung Tôn, n□u không th□ gi□i Pháp thì m□c dù có c□o đ□u, m□c áo đi chăng n□a, cũng không đi vào Tăng Đoàn, không thu□c vào chúng Trung Tâm đ□□c. Cho nên đi□u ích l□i th□ nh□t c□a gi□i Pháp làm cho ng□□i xu□t gia th□ gi□i đ□□c nhi□p th□ □ Tăng. Đó là đi□u l□i ích th□ nh□t.

Đi□u l□i ích th□ hai:

"Linh Tăng hoan h□" (làm cho chúng Tăng hoan h□). Nghĩa là m□i đi□u gi□i lu□t c□a Ph□t ch□ ra, khi□n cho ng□□i th□ trì đ□□c hoan h□. Khi m□t ng□□i th□ gi□i, ng□□i khác th□ gi□i, tuy đã th□ gi□i T□ Kheo c□a Ph□t r□i, d□u là ng□□i th□ gi□i 1 năm, 2 năm, 3 năm, cho đ□n th□ gi□i 80 năm đi n□a, thì ng□□i th□ gi□i 80 năm cũng nh□ th□ gi□i l□n đ□u, đ□u có m□t tâm th□ gi□ng nh□ nhau. Cho nên m□i l□n B□ Tát gi□a chúng Tăng g□i là Đ□i Đ□c Tăng, Đ□i Đ□c Tăng không phân bi□t là ông Tăng 70 h□, 60 h□, 50 h□, 40 h□… hay là ông Tăng m□i th□ gi□i cũng n□m □ trong Đ□i Đ□c Tăng, không phân bi□t gì h□t. B□i vì, gi□i th□ là m□t, 250 gi□i là m□t đ□i v□i Tăng, 350 gi□i là m□t đ□i v□i Ni, thì ng□□i m□i th□ gi□i cũng th□ 250 gi□i. V□y m□i th□ cũng ch□ng □y, th□ 30 năm cũng ch□ng □y, cho nên Tăng th□ □y, nó gi□ng nh□ nhau. M□t ng□□i đã th□ gi□i gi□ng nh□ v□y r□i, gi□ gi□i gi□ng nh□ v□y r□i thì th□y ng□□i khác th□ gi□i đ□u vui m□ng hoan h□. Cho nên m□t ng□□i đi tu mà th□y ng□□i khác đi tu, m□t ng□□i th□ gi□i mà cũng th□y ng□□i khác th□ gi□i cũng th□ gi□i nh□ mình, thì l□y làm hoan h□. Khi đã th□ gi□i r□i, n□u c□ g□ng gi□ gi□i, ng□□i này th□y ng□□i kia g□ng gi□ gi□i đ□□c thanh t□nh, th□y h□ nh□ v□y, mình r□t hoan h□, ng□□i kia th□y mình th□ gi□i mà gi□ gi□i đ□□c thanh t□nh, ng□□i kia cũng hoan h□ l□m. Đó là m□t s□ hoan h□ v□i nhau, th□y đ□□c s□ ti□n b□ và s□ tu hành c□a nhau, ch□ không ph□i là m□t s□ hoan h□ vì th□y nhau làm nh□ng vi□c sai trái mà ta th□□ng đ□ ý v□i nhau, các v□ nên đ□ ý ch□ này. Cho nên m□i khi đã th□ gi□i r□i, ph□i tôn tr□ng gi□i, quí tr□ng gi□i, ng□□i nào c□ gi□ ch□ng nào thì công đ□c l□n lao ch□ng đó. Ng□□i nào vì nghi□p duyên không gi□ đ□□c nhi□u, thì ng□□i đó ph□m gi□i c□a h□ đã th□. M□c dù, h□ đã ph□m gi□i, nh□ng đ□i v□i ng□□i Ph□m gi□i ta không th□ khinh, và ta cũng không hoan h□ v□i h□. N□u khi th□y m□t ng□□i ph□m gi□i mà hoan h□ theo v□i h□, t□c có nghĩa là mình đã ph□ h□a theo s□ ph□m gi□i c□a h□. Cho nên s□ hoan h□ này là m□t s□ hoan h□ đ□i tr□□c nh□ng ng□□i cùng chung lãnh th□ gi□i pháp, thì gi□i đ□□c thanh t□nh nh□ nhau, đó là s□ hoan h□ c□a Tăng, m□t s□ hoan h□ đúng nghĩa, là m□t v□ Tăng hoan h□ tr□□c nh□ng s□ th□ trì gi□i đ□□c thanh t□nh. Đó là đi□u ích l□i th□ hai.

Đi□u ích l□i th□ ba:

"Linh Tăng an l□c" (khi□n cho chúng Tăng đ□□c an l□c). Gi□i Pháp nó khi□n cho Tăng đ□□c an l□c, n□u Tăng không có gi□i thí làm sao có th□ an l□c đ□□c. M□t ng□□i không trì gi□i thì làm sao có th□ an l□c đ□□c. M□t ng□□i không trì gi□i thì chính ng□□i đó tâm đã có t□i l□i, kh□u đã có t□i l□i, thân đã có t□i l□i, mà khi thân kh□u ý đã có t□i l□i thì không th□ an l□c cho chính ng□□i đó đ□□c. Ng□□i đó đã không an l□c, thì không th□ làm an l□c cho ng□□i khác. Cho nên trong m□t chúng Tăng ng□□i này gi□ gi□i thân, kh□u, ý đ□□c thanh t□nh, an l□c, t□o thành m□t chúng h□i, m□t Tăng đoàn mà ai n□y cũng đi trong m□t gi□i Pháp thanh t□nh c□a Ph□t, đ□u đ□□c an l□c nh□ nhau. L□y s□ th□ trì gi□ gìn gi□i thanh t□nh mà an l□c. Không ph□i l□y đi□u h□n thua, không ph□i l□y v□t ch□t, không ph□i l□y đ□a v□… mà an l□c, nh□ng □ đây l□y đi□u gi□ gi□i pháp thanh t□nh c□a Ph□t, mà t□o thành m□t chúng Tăng an l□c v□i nhau. Ta th□ h□i □ trong đám đông ng□□i, t□ 4 ng□□i tr□ lên hàng trăm, hàng ngàn ng□□i mà n□u nh□ không có gi□i pháp, không có gi□i lu□t, chúng Tăng đó không th□ nào an l□c, chúng Tăng đó s□ vô k□ lu□t, chúng Tăng đó s□ vô h□nh. Khi đã là trong chúng Tăng có ng□□i vô k□ lu□t, có ng□□i vô h□nh thì chúng Tăng đó không th□ nào an l□c đ□□c, không th□ nào an l□c cho cá nhân, cũng không th□ nào an l□c cho c□ đoàn th□. Cho nên gi□i c□a Ph□t có m□t s□ ích thi□t l□i vô cùng, làm cho chúng Tăng đ□□c an l□c. Đó là đi□u ích l□i th□ ba.

Đi□u ích l□i th□ t□:

Linh v□ tính gi□ tín" (làm cho ng□□i ch□a đ□□c tin s□ đ□□c tin) Chúng ta bi□t r□ng, Tăng là m□t trong Tam B□o, Tăng là m□t hình □nh c□a Đ□c Ph□t □ t□i th□ gian. Tăng có trang nghiêm, Tăng có thanh t□nh thì khi b□y gi□ Tăng m□i tr□ thành m□t Tăng B□o. Khi đã trang nghiêm thanh t□nh tr□ thành m□t Tăng B□o thì m□i là ch□ quy ng□□ng cho tín đ□, ch□ phát lòng tin cho tín đ□, không làm kh□i lòng tin cho tín đ□ đ□□c. Cho nên nh□ gi□i Pháp mà làm cho m□t ông Tăng đ□□c thanh t□nh chính là hình □nh c□a Đ□c Ph□t hi□n ra □ th□ gian.

Đ□c Ph□t đã di□t đ□ r□i, xa r□i, Ngài còn l□u l□i cái t□□ng □ trên Chùa, nh□ng cái t□□ng đó, nó có l□i l□c cho chúng sanh m□t m□t, còn m□t m□t khác c□n ph□i có m□t hình □nh c□a Đ□c Ph□t s□ng đ□ng □ trong m□t v□ Tăng. Trong m□t v□ Tăng có gi□i, có ki□n, trong m□t v□ Tăng gi□ gi□i thanh t□nh nghiêm trang đó là m□t hình □nh Đ□c Ph□t s□ng đ□ng trong m□t v□ Tăng. Chính v□ Tăng đó là m□t bi□u hi□n, d□u không hoàn toàn nh□ Đ□c Ph□t đi n□a, thì cũng m□t ph□n bi□u hi□n Đ□c Ph□t, mà khi đã là bi□u hi□n c□a m□t Đ□c Ph□t, thì m□i là cái n□i phát kh□i lòng tin cho nh□ng ng□□i ch□a tin. V□y thì khi m□t v□ Tăng không tu hành, m□t v□ Tăng không đúng đ□n, m□t v□ Tăng không nghiêm trang, m□t v□ Tăng không thanh t□nh, m□t v□ Tăng không có ki□n th□c đúng đ□n, không có lòng chánh tín, ch□c ch□n v□ Tăng đó s□ phá ho□i lòng tin c□a k□ khác, ch□ không th□ làm cho ng□□i ta ch□a tin s□ phát lòng tin đ□□c. Đ□i tr□□c m□t v□ Tăng

mà không nghiêm túc, không thành m□t v□ Tăng nh□ v□y, thì ch□ng nh□ng ng□□i ch□a tin đã không tin mà ng□□i đã có tin r□i cũng th□i th□t. Đó là đi□u ích l□i th□ t□.

Đi□u ích l□i th□ năm:

"Tín gi□ linh Tăng tr□□ng" (ng□□i đã có tin, khi□n h□ đ□□c tăng tr□□ng). Đ□i v□i v□ Tăng gi□ gi□i h□nh nghiêm túc, oai nghi đ□nh đ□c, ngôn ng□ đàng hoàng, tâm t□ r□ng rãi, hi□u bi□t đúng đ□n, v□ Tăng đó ch□c ch□n ng□□i khác nhìn vào, tín đ□ nhìn vào đâu phát kh□i lòng tin, vì ai đã tin r□i ch□c ch□n s□ đ□□c tăng tr□□ng thêm, kiên c□ thêm, ch□ không b□ th□i thát. Chúng ta cũng th□y, nhi□u tín đ□ lúc đ□u đ□n chùa hăng hái l□m, tin t□□ng l□m, nh□ng cũng có th□i gian b□ th□i th□t. Th□i th□t vì g□p l□ chuy□n n□, chuy□n kia m□t ph□n, nh□ng th□i th□t cũng vì g□p nh□ng v□ s□ không ch□ng ch□c, không đ□ng đ□n, không đàng hoàng. Khi m□t v□ s□ nh□ v□y, ch□ng nh□ không l□i cho mình, cũng không l□i cho tín đ□, mà đã là không l□i cho mình, không l□i cho tín đ□ cũng có nghĩa là không l□i cho Ph□t Pháp.

Vì v□y, mà bi□t rõ r□ng, gi□ gìn gi□i lu□t nghiêm trang thanh t□nh là m□t hình □nh s□ng đ□ng c□a Đ□c Ph□t, d□u ch□a đ□□c toàn di□n, nh□ng hình □nh □y cũng đ□ làm cái n□i cho nh□ng ng□□i tin r□i l□i (đ□□c tăng tr□□ng) càng tin thêm, càng kiên c□ v□ng ch□c h□n, khi m□t tín đ□ đã tin m□t cách kiên c□ v□ng ch□c, thì đó làm m□t đi□u t□t lành đ□ cho Ph□t Pháp đ□□c phát huy, đ□□c t□n t□i. Đó là đi□u ích l□i th□ năm.

Đi□u ích l□i th□ sáu:

"Nan đi□u gi□ linh đi□u" (đ□c đi□u) (Ng□□i khi đi□u ph□c đ□□c đi□u ph□c). Đ□i v□i ng□□i Nan đi□u ph□c mà đem gi□i lu□t ra thì có th□ đi□u ph□c đ□□c h□. N□u không có gi□i thì không bi□t căn c□ vào đâu đ□ nói ng□□i này có l□i, ng□□i kia có t□i, ng□□i n□ không l□i, ng□□i đó thanh t□nh, không căn c□ vào đâu mà nói nh□ v□y đ□□c. Nh□ng mà khi đã có gi□i lu□t r□i, có m□c th□□c r□i thì chính đó là cái th□□c đ□ đo cái hành vi, ngôn ng□ s□ tu hành, thanh t□nh c□a m□i ng□□i. Đã có gi□i lu□t r□i thì bi□t đ□□c ng□□i đó ph□m t□i đâu, ph□m gi□i nào, x□ tr□ nh□ th□ nào, rõ ràng phân minh. Khi đã rõ ràng phân minh có đi□u ph□c nh□ v□y r□i, thì d□u có ng□□i d□u ngoan c□ đ□n đâu, ng□□ng ng□ch đ□n đâu, nan đi□u nan ph□c đ□n đâu, cũng ph□i đi□u ph□c và đ□□c đi□u ph□c. N□u tr□□ng h□p không đi□u ph□c đ□□c thì theo nh□ trong lu□t t□c là chúng Tăng s□ c□ t□i m□t t□n, không cho nh□p vào trong Tăng đoàn. Nh□ v□y trong Tăng đoàn s□ có ng□□i nhu thu□n, Tăng đoàn không có ng□□i nan đi□u, nan ph□c n□a. Cho nên gi□i lu□t có l□i ích làm cho ng□□i nan đi□u, nan ph□c đ□□c đi□u ph□c. Đó là đi□u l□i ích th□ sáu.

Đi□u l□i ích th□ b□y:

"Tàm quí gi□ đ□c an l□c" (Ng□□i tàm quí s□ đ□□c an l□c) Ng□□c l□i, ng□□i nan đi□u nan ph□c b□ đi□u ph□c b□ng gi□i lu□t. Nh□ng ng□□i nào bi□t tàm quí, thì bi□t gi□ gìn t□ng ly t□ng tí đ□ cho gi□i lu□t đ□□c trang nghiêm thanh t□nh, gi□ gìn t□ng ly, t□ng tí, ph□m l□i nh□ cũng h□t s□c s□ hãi hu□ng chi ph□m l□i l□n, ng□□i đó làn ng□□i bi□t tàm quí. Ng□□i bi□t tàm quí mà gi□ gìn gi□i nh□ v□y, thì chính t□ h□ tâm đ□□c an l□c, mà h□ cũng làm ni□m an l□c, ni□m vui cho c□ chúng, và cũng không đ□□c an l□c v□i h□. Cho nên ng□□i bi□t tu, bi□t thanh t□nh, bi□t tàm quí là m□t đi□u quan tr□ng. Nh□ trong lu□n đã có nói. "Cái t□ tánh ác là THAM, SÂN, SI là vô tàm vô quí đó- là ba cái ác thu□c v□ b□n tính, t□ tánh. THAN, SÂN, SI là ba cái đ□c mà Ph□t đã nói kh□p trong các kinh, đó là ba cái đ□c n□m s□n trong chúng sinh, nó gây cái tai h□a cho chúng sinh, cho cá nhân ng□□i đó, ch□ không ph□i chúng cho gia đình xã h□i. Nh□ng mà còn thêm hai th□ khác n□a là VÔ TÀM và VÔ QUÝ, nghĩa là không bi□t h□ và không bi□t th□n, thì chính đó cũng là m□t cái ác, ác ngay trong b□n tính. Ng□□i vô tàm, vô quý thì ng□□i đã ph□m, d□u có bi□t ph□m đi n□a cũng không l□y làm h□ th□n thì ng□□i đó không làm sao gi□ gìn gi□i lu□t đ□□c thanh t□nh đ□□c. Cho nên, ng□□i đó tàm quí, t□c là th□y m□i gi□i nào, d□u nh□ nh□t t□i đâu cũng nghiêm trang đ□ gi□ gìn không dám ph□m, mà không dám ph□m đ□□c nh□ v□y, t□c nhiên tâm đ□□c an l□c, an l□c cho mình và an l□c cho c□ chúng Tăng. M□t ng□□i có tàm quí gi□ gi□i thanh t□nh, an l□c cho mình, an l□c cho chúng Tăng, th□ thì ng□□c l□i v□i m□t ng□□i vô tàm, vô quí, không bi□t h□ không bi□t th□n, ph□m gi□i, phá gi□i, thì ch□c ch□n không t□o nên cái an l□c cho mình và an l□c cho chúng Tăng. Cho nên, gi□i lu□t là m□t đi□u h□t s□c thi□t th□c, c□n thi□t đ□ cho chúng ta tu hành, cho nh□ng ng□□i bi□t tàm quí gi□ gìn gi□i lu□t thì đ□□c an l□c, đ□□c h□nh phúc. Đó là đi□u ích l□i th□ b□y.

Đi□u ích l□i th□ tám:

"Đo□n h□u l□u hi□n t□i" (đo□n phi□n não hi□n t□i). Có nghĩa là gi□i lu□t mà d□t tr□ đ□□c các h□u l□u (phi□n não) trong hi□n t□i. V□y h□u l□u là gì? T□i sao g□i là h□u l□u?

L□u là m□t tên riêng, m□t t□ riêng c□a phi□n não, mà phi□n não nó có tích cách r□ ch□y, nó t□□m r□ □ n□i l□c căn c□a chúng sinh, nó làm cho l□c căn c□a chúng sinh b□ ô nhi□m. Cho nên, m□t nhìn là m□t nhìn, nh□ng m□t nhìn là kh□i tham vào trong đó, thì con m□t kia, cái nhìn kia tr□ nên ô nhi□m, tr□ nên x□u, tr□ nên nh□p nhúa đi. Tai nghe là tai nghe, nh□ng n□u nh□ cái nghe đó mà có lòng tham □ n□i cái nghe □y, thì nó tr□ thành ô nhi□m, x□u xa đi. L□□i n□m là l□□i n□m, thân c□m xúc là c□m xúc, n□u có lòng tham thì nó phát sinh ra s□ c□m xúc nh□p nhúa đi, ô nhi□m đi. H□n cũng y nh□ cái m□c gh□ t□□m n□□c ra, phi□n não nó t□□m n□□c ra □

sáu căn, th□y, nghe, ng□i, n□m, xác, ch□m, ý nghĩa. Nó t□□m ra □ n□i l□c căn nh□ v□y, cho nên g□i là "L□U", cũng nh□ n□□c t□□m ra □ n□i cái m□c gh□ v□y. L□i n□a nh□ng th□ đó, nó làm cho chúng sinh l□t, l□t não trong tam gi□i, không thoát ra đ□□c, cũng nh□ gi□t n□□c l□t, ch□y r□t xu□ng, cho nên g□i là L□U. Tóm l□i ch□ L□U là m□t danh t□ khác đ□ ch□ cho phi□n não. Hai ch□ "L□U" và "HO□C" th□□ng □ trong Kinh Nyllaya g□i là 'L□U HO□C". Ho□c là s□ mê l□m, s□ mê l□m đây ch□ cho THAM, SÂN, SI, nên g□i chung là l□u ho□c. Bây gi□ g□i h□u l□u là sao?

H□u l□u t□c là có s□ l□u ho□c, cho nên cái "Tích thành h□u l□u chi nhân" (ch□a thành cái nhân h□u l□u), t□c nhiên là cái nhân là phi□n não, vì v□y g□i là "H□u l□u". Con ng□□i chúng ta là con ng□□i h□u l□u, b□i vì con ng□□i chúng ta có cái phi□n não □ trong đó, cho nên cái Pháp gì thì ta nhìn th□p cái Pháp đó, ti□ng gì thì ta nghe th□y cái ti□ng đó, r□i ch□p vào cái ti□ng đó, nên nó làm cho ta kh□i lên phi□n não thì cái Pháp đó cũng g□i là Pháp h□u l□u. Cho nên chính t□ ta là Pháp h□u l□u, tâm là tâm h□u l□u, cái Pháp h□□ng, v□ xác… nó g□i cho ta sinh phi□n não, tăng tr□□ng phi□n não thì nh□ng Pháp đó g□i là Pháp h□u l□u. V□y thì cái h□u l□u đó làm sao mà tr□? L□y chi mà tr□? Không th□ l□y ti□n, b□c mà tr□ đ□□c, l□y danh v□ng mà tr□ đ□□c , l□y ch□c v□ tr□ đ□□c, l□y quy□n th□ tr□ đ□□c, mu□n tr□ đ□□c cái l□u đó ch□ có gi□i Pháp c□a Đ□c Ph□t tr□ đ□□c mà thôi. Ch□ không l□y chi mà tr□ đ□□c h□t c□, không l□y chi mà tr□ đ□□c cái tham, cái sân, cái si, ch□p ngã, vô minh, c□ ch□p… không l□y chi mà tr□ đ□□c, ti□n b□c, quy□n th□, danh v□ng… không th□ nào tr□ đ□□c, ch□ có giáo Pháp, ch□ có gi□i lu□t c□a Ph□t m□i tr□ đ□□c, nh□ giáo Pháp c□a Ph□t m□i tr□ đ□□c nh□ng cái h□u l□u trong hi□n t□i đó, g□i là đo□n h□u l□u hi□n t□i. Đó là cái ích l□i th□ tám c□a gi□i lu□t.

Đi□u l□i ích th□ chín:

"Đo□n v□ lai h□u l□u" (đo□n phi□n não trong đ□i v□ lai) Chúng ta th□ trì, gi□ gi□i hôm nay, ch□ng nh□ng tr□ phi□n não hôm nay, mà tr□ đ□□c phi□n não t□□ng lai, b□i vì phi□n não hôm nay là m□m m□ng c□a phi□n não ngày sau, mà mình đã tr□ đ□□c phi□n não ngày hôm nay, chín mình đ□ng th□i tr□ đ□□c phi□n não □ ngày sau. Nghi□p cũ không phát, nghi□p cũ b□ d□t đi, nghi□p m□i không t□o n□a, đó là m□c đích c□a ng□□i tu hành, mà cũng là m□c đích c□a ng□□i th□ trì gi□i pháp. Nh□ có th□ trì, gi□ gìn gi□i Pháp mà làm cho ta d□t đ□□c phi□n não trong t□□ng lai. Đó là đi□u ích l□i th□ chín.

Đi□u ích l□i th□ m□□i:

"Linh Chánh Pháp c□u tr□" (khi□n cho Chánh Pháp đ□□c t□n t□i lâu dài) N□u nh□ không có gi□i lu□t thì Ph□t Pháp không th□ t□n t□i lâu dài □ th□ gian. N□u nh□ không có gi□i lu□t thì Tăng

cũng không thành Tăng, C□ Sĩ cũng không thành C□ Sĩ, mà Tăng không thành Tăng, C□ Sĩ không thành C□ Sĩ nghĩa là Ph□t giáo không có tín đ□, không có ng□□i truy□n gi□i thì làm sao Ph□t Pháp t□n t□i □ th□ gian đ□□c. Cho nên đi□u ích l□i cu□i cùng là khi□n cho Chánh Pháp, đ□□c t□n t□i, nh□ các v□ đã th□y. "Gi□i lu□t là th□ m□ng c□a Ph□t Pháp", khi nào gi□i lu□t còn là Ph□t Pháp còn, khi nào gi□i lu□t không còn là Ph□t Pháp không còn, đúng là câu Gi□i lu□t là th□ m□ng c□a Ph□t Pháp. Đó là đi□u ích l□i th□ 10, mà m□t l□n n□a Đ□c Ph□t ch□ m□t gi□i nào thì Ngài cũng nêu ra 10 đi□u □y, đã ch□ rõ cho ng□□i th□ gi□i th□y, bi□t và kính tr□ng, quí báo gi□i c□a Ph□t ch□ là nh□ v□y.

Cho nên, vi□c th□ gi□i là m□t b□□c quan tr□ng, m□t b□□c v□ng ch□c trên con đ□□ng gi□i thoát. Bao nhiêu Pháp môn c□a Ph□t d□y, tóm l□i không ngoài ba th□ GI□I, Đ□NH, TU□ mà gi□i là b□□c th□ I, b□□c c□ b□n, b□□c đ□u tiên, có Gi□i m□i b□□c t□i Đ□nh, có Đ□nh m□i b□□c t□i Tu□. Khi Gi□i Đ□nh Tu□ đã thành t□u r□i, thì chính trong gi□i có Đ□nh, trong gi□i có Tu□, trong Đ□nh có Gi□i, trong Đ□nh có Tu□, trong Tu□ có Gi□i, trong Tu□ có Đ□nh. Ba th□ là m□t, ng□□i có đ□ Gi□i Đ□nh Tu□ hoàn toàn nh□ v□y, là m□t ng□□i viên mãn, m□t ng□□i có th□ đo□n tr□ đ□□c l□u ho□c trong hi□n t□i và t□□ng lai. M□t ng□□i có th□ làm cho Chánh Pháp c□a Đ□c Ph□t th□□ng trú □ trong th□ gian. Đ□c Ph□t th□□ng d□y r□ng: "Các ng□□i hãy c□ g□ng tu hành, đ□ng làm k□ t□i h□u trong giáo Pháp ta". Đ□ng làm k□ h□u trong giáo Pháp ta nghĩa là sao? Nghĩa là đ□ng cho giáo Pháp Đ□c Ph□t ch□m d□t ngay n□i mình. Th□ nên chúng ta ph□i truy□n bá, mà truy□n bá b□ng cách gi□ gìn gi□i lu□t nghiêm trang, t□o thành m□t hình □nh Đ□c Ph□t □ gi□a th□ gian, gi□ gìn tâm ni□m đ□□c thanh t□nh, sáng su□t đem Chánh Pháp c□a Đ□c Ph□t truy□n bá gi□a th□ gian. Đ□□c nh□ v□y, thì Chánh Pháp s□ không ch□m d□t ngay n□i ta, cho nên Đ□c Ph□t d□y, các ng□□i đ□ng làm k□ t□i h□u trong giáo Pháp là nh□ v□y.

L□i căn d□n c□a Đ□c Ph□t th□t là th□m thi□t. Vì sao Đ□c Ph□t l□i căn d□n nh□ v□y? B□i Ph□t th□y r□ng chính giáo Pháp c□a Ph□t m□i đem l□i s□ l□i ích chân th□t cho chúng sinh. Mà giáo Pháp c□a Ph□t là do bao nhiêu công lao nhi□u đ□i nhi□u ki□p c□a Đ□c Ph□t tu hành m□i phát minh đ□□c, m□i giác ng□ đ□□c, mà d□y b□o l□i nên m□i có m□t giáo Pháp quí báu nh□ v□y, mà m□t ng□□i đ□ t□ c□a Ph□t không bi□t tôn tr□ng, không bi□t gi□ gìn đ□ nó m□t đi, đó là m□t đi□u h□t s□c u□ng, cho nên, Đ□c Ph□t l□i căn d□n nh□ v□y, l□ t□t nhiên ai có tâm, thành tâm làm đ□ t□ Ph□t, thì th□y l□i d□y đó là m□n n□ng, là th□m thi□t và quí báu vô cùng. Vì v□y m□i th□y rõ gi□i lu□t là m□t đi□u quan tr□ng, m□t ng□□i mu□n th□ gi□i c□a Ph□t không ph□i đem cái tâm ni□m t□m th□□ng mà th□, và không nên coi đó nh□ là m□t chuy□n h□i h□t, thì không sao có thành t□u viên mãn đ□□c, nh□ng ng□□c l□i, ph□i có m□t khí ti□t tr□□ng phu m□i có th□ th□ gi□i c□a Ph□t đ□□c. Ch□c v□ nào đã th□ Sa Di r□i thì bi□t:

Năng li□u th□ vô th□□ng

Khí t□c thú nê hoàn

Công đ□c nan t□ nghì

V□ hình th□ chí ti□t

Cát ái t□ s□ thân

Xu□t gia ho□ng Ph□t đ□o

Th□ đ□ nh□t thi□t nh□n.

Khi m□t v□ B□n S□ mà l□y cái dao c□o ch□m tóc trên đ□u mà truy□n gi□i Sa Di cho đ□ t□ thì đ□c lên câu đó, tán thán b□ng câu đó. M□t ng□□i mà có cái chí xu□t gia nh□ v□y, th□t là m□t ng□□i đ□i tr□□ng phu m□i nh□n rõ đ□□c cu□c đ□i là vô th□□ng, nh□ nh□n rõ đ□□c cu□c đ□i vô th□□ng, nên không s□ng v□i cu□c đ□i vô th□□ng đó, mà bi□t tìm con đ□□ng gi□i thoát kh□ đau trong cu□c đ□i vô th□□ng đó. Đó là b□c đ□i tr□□ng phu. Cho nên ng□□i xu□t gia, ng□□i tu sĩ trong lu□t cũng g□i là m□t chi□n sĩ. Chi□n sĩ đánh v□i ai? Chi□n sĩ đánh v□i gi□c. Gi□c phi□n não, là phi□n não ma, là Thiên ma là gi□c Ba tu□ng, Ngũ âm ma là gi□c ngũ □m và t□ ma là gi□c ch□t, đó là b□n th□ gi□c. Ng□□i xu□t gia gi□ gìn gi□i lu□t là m□t chi□n sĩ đánh l□n v□i b□n th□ ma đó, mà n□u nh□ ph□m gi□i t□c là thua. Cho nên khi ph□m gi□i chính là m□t chi□n sĩ b□i tr□n, b□i tr□n tr□□c b□n th□ ma đó.

Vì v□y, trong T□ Ba La Di Gi□i, có khi g□i là "T□ Khí" (4 gi□i) mà ph□m vào trong cũng nh□ đ□

b□. Có khi g□i 4 gi□i đó là "Đo□n đ□u", ai ph□m vào 4 gi□i đó thì cũng nh□ cây Sa La, cây D□a, cây Cau b□ ch□t ngang không m□c lên đ□□c n□a. Nh□ng cũng có ch□ g□i 4 th□ Ba La Di này là "Tha Th□ng", cho nên ai ph□m m□t trong b□n gi□i đó thì g□i là Tha Th□ng. Tha Th□ng có nghĩa là sao? Đó là 4 th□ ma, mà khi ph□m m□t trong 4 gi□i đó t□c là thua nó, h□ khi ng□□i b□i tr□n thua nó, và nó tr□ nên k□ th□ng, cho nên g□i là Tha Th□ng. Do đó m□t ng□□i chi□n sĩ ph□i chăng là m□t đ□i tr□□ng phu. Đ□i tr□□ng phu m□i đánh l□n v□i 4 th□ ma đó. Nh□ng mà, có đ□□c đ□i tr□□ng phu chăng, là khi nh□n rõ cu□c đ□i là vô th□□ng, th□t s□ là nh□n rõ cu□c đ□i là vô th□□ng, có đó, không đó, cu□c đ□i c□a chúng ta ch□ trong nháy m□t, trăm năm trong nháy m□t, 80 năm trong nháy m□t, m□i l□t lòng ra ch□t đi cũng trong nháy m□t, quay đi quay l□i ch□ trong nháy m□t, n□u ng□□i bi□t rõ t□t c□ đ□u trong nháy m□t nh□ v□y, mà v□i tinh th□n giác ng□ rõ ràng thì ng□□i đó s□ tìm cách gi□i thoát cái vô th□□ng đó. Cho nên có l□n Đ□c Ph□t nói r□ng: Có nh□ng ng□□i cũng bi□t c□nh già đau ch□t, nh□ng h□ không tìm đ□□ng đ□ thoát sanh, già, đau ch□t. Ta bi□t sanh, già, đau ch□t nên ta ra, ta mu□n tránh sanh già đau ch□t đó, cho nên ta xu□t gia thành đ□o. Ng□ rõ lý vô th□□ng cho nên ta m□i xu□t gia t□m đ□o đ□□c, n□u ng□□i xu□t gia t□m đ□o mà không m□t chút nào nh□n th□c đ□□c l□ vô th□□ng đó, thì th□ chi cũng c□ ch□p, th□ chi cũng bám ch□t, th□ chi cũng ham mu□n ch□c ch□n không th□ làm sao h□n các th□ ma đ□□c, không thành đ□i tr□□ng phu xu□t gia t□m đ□o đ□□c. Cho nên ng□□i xu□t gia t□m đ□o là đ□i tr□□ng phu hi□u rõ đ□i vô th□□ng, m□i khí t□c thú nê hoàn (b□ t□c đ□n v□i Ni□t Bàn), đó là công đ□c khó nghĩ l□□ng, không có chi mà b□ng đ□□c. V□ hình th□ chí ti□t. C□o tóc h□y hình, ăn đ□m b□c h□y hình, ng□ đ□m b□c h□y hình, không trang s□c nh□ th□ gian. H□y hình đ□ th□ chí ti□t, chí ti□t xu□t gia t□m đ□o, xu□t gia đ□ tu hành, đ□ ho□ng đ□o Ph□t. Th□ đ□ nh□t thi□t nhân (th□ đ□ t□t c□ m□i ng□□i), đó là chí nguy□n l□n lao, ch□ có ng□□i có chí ti□t, đ□i tr□□ng phu m□i có chí nguy□n xu□t gia ho□ng đ□o Ph□t, th□ đ□ nh□t thi□t nhân. Đó là m□t l□i tán thán khi m□t v□ S□, B□n S□ c□m dao c□o cái chõm tóc trên đ□u đ□ truy□n gi□i Sa Di, đ□c lên l□i tán thán đó. Trong khi tán thán chí tr□□ng phu c□a ng□□i xu□t gia nh□ v□y, v□y chúng ta t□ h□i t□i sao chúng ta có đ□□c m□t tr□□ng phu nh□ v□y không? Vi□c xu□t gia này, □ n□i quí Ngài th□□ng nh□c đi nh□c l□i nhi□u cách đ□ ca ng□i, đ□ khuy□n khích, đ□ nâng đ□ và ch□ ra cho ng□□i xu□t gia ph□i bi□t nh□ th□ nào. Quí v□ đã h□c trong các sách, quí v□ cũng nh□, khi nói v□ xu□t gia có câu nh□ th□ n□y: "Phù xu□t gia giã, phát túc siêu ph□□ng, tâm hình d□ t□c, Thi□n Long thánh ch□ng, ch□n nhi□p mà quên, dung báo t□ ân, b□t t□ tam h□u. Nh□□c b□t nh□ th□, l□m xí tăng luân, ngôn h□nh hoang s□, h□ triêm tính khí, tích niên hành x□, th□n b□ b□t di, ho□ng h□t nh□t sanh, t□□ng hà băng th□?" Phú xu□t gia gi□ (ng□□i xu□t gia). Ng□□i xu□t gia là ng□□i nh□ th□ nào. Ng□□i xu□t gia là ng□□i phát tâm c□t b□□c đi đ□n ph□□ng tr□i cao r□ng đ□ làm gì? Đ□ tu hành gi□ gi□i, truy□n bá chánh pháp. Thi□n Long thánh ch□ng, nghĩa là làm cho gi□ng Ph□t đ□ng m□t đi, và đ□□c t□n t□i, phát huy tăng tr□□ng. Ch□n nhi□p ma quân là ch□n nhi□p 4 th□ ma nh□ nói □ tr□□c (Thiên ma, Phi□n não ma, Ngũ □m ma, t□ ma), ch□n nhi□p quân ma là đè b□p 4 th□ ma đó, đ□ v□□t lên trên nó, tr□ thành m□t ng□□i gi□i thoát, m□t ng□□i đ□i di□n cho Ph□t ho□ng d□□ng chánh Pháp. Có Thi□n Long thánh ch□ng, ch□n nhi□p ma quân nh□ v□y, m□i là báo đ□□c t□ ân (ân Cha M□, ân Qu□c gia, ân Tam B□o, ân S□ Tr□□ng), b□t t□ tam h□u (c□u giúp ba cõi). Nh□□c b□t nh□ th□, n□u không đ□□c nh□ th□, thì l□m xí tăng luân, l□m xen vào hàng tăng. Ngôn h□nh hoang s□ nghĩa là ngôn và hành s□ sài, ngôn hành ch□ qua loa, tu cũng tu qua loa, h□c thì h□c qua loa, nói cũng nói qua loa… nghĩa là cái chi cũng đ□n s□. Nh□ v□y nó không thi□t th□c, không thành t□u ch□ là h□ triêm tín thí, hu□ng d□ng qu□ tín thí mà thôi. Tích niên hành x□, th□n b□ b□t di, hành x□ là n□i hành đ□ng là s□ nói năng ngôn ng□ tâm t□ suy nghĩ, cái g□i là t□ t□□ng, vi□c làm c□a ngày tr□□c, c□a ngày x□a khi ch□a xu□t gia. Lúc ch□a xu□t gia tu t□p nh□ th□ nào, thì bây gi□ y nguyên nh□ th□ đó,

h□n không nhúc nhích chút nào, không bi□n chuy□n đi chút nào, nên g□i th□n b□ b□t di là m□t t□c nó cũng thay đ□i. N□u nh□ m□t ng□□i xu□t gia □ Chùa nh□ th□, thì ho□ng h□t nh□t sanh, t□□ng hà b□ng th□ nghĩa là ch□ s□ng trong m□t đ□i ho□ng h□t. M□t cu□c đ□i ho□ng h□t b□c bông, buông lung m□t đ□i nh□ v□y, không có chi n□m ch□c trong tay c□, thì l□y chi mà đ□ n□□ng nh□, n□□ng nh□ trong khi s□ng và n□□ng nh□ trong khi nh□m m□t.

T□□ng hà b□ng th□, mình đã không bi□t l□y chi là làm b□ng th□ r□i, thì Ph□t Pháp d□a vào đâu, b□ng th□ vào đâu đ□ c□u tr□ th□ gian, t□n t□i □ th□ gian lâu dài đ□□c. Cho nên nói đ□n vi□c xu□t gia nó l□n lao l□m, nghĩa nó r□t r□ng rãi, to tát l□m, cao th□□ng l□m mà n□u nh□ trong m□i ng□□i Ph□t t□, trong hàng Tăng Ni c□a chúng ta mà tâm tâm ni□m ni□m phát nguy□n và t□ v□n, c□nh t□nh v□i lòng mình đ□ có m□t chí h□□ng nh□ v□y, thì chúng ta không h□ đ□ làm m□t ng□□i đ□ t□ xu□t gia c□a Đ□c Ph□t, khi đã th□ trì gi□i Pháp. Cho nên, tôi mong r□ng, các v□ coi cái d□p th□ gi□i hôm nay là m□t đi□u quan tr□ng, m□t đi□u quý báu c□a đ□i mình. M□t đi□u quan tr□ng, m□t đi□u quý báu đ□ cho mình ph□ng s□ Tam B□o, đ□ cho mình báo ân S□ Tr□□ng, báo ân Cha M□, đ□ cho mình báo đ□n t□ ân, đ□ cho mình b□t t□ tam h□u. Chính gi□ phút này là gi□ phút quy□t đ□nh, gi□ phút quy□t đ□nh cái ngày hôm mai c□a chúng ta tr□ thành m□t v□ Tăng, góp m□t ph□n chánh đáng trong vi□c truy□n bá chánh pháp.

Cho nên, gi□ phút th□ gi□i c□a ch□ v□, chính là gi□ phút quí v□ đem h□t tâm ni□m thanh t□nh, tinh t□n, quí tr□ng vi□c th□ gi□i Pháp ch□ng nào, thì chính đó là cái m□m m□ng đ□ t□□ng lai các v□ s□ tr□ nên m□t v□ Tăng đ□ng trong hàng Tăng B□o, góp vào m□t ph□n phát hay chánh Pháp, duy trì chánh Pháp c□u tr□ th□ gian, mà n□u không thì ng□□c l□i. Khi ng□□c l□i l□ t□t nhiên làm m□t v□ Tăng không có ích l□i, n□u t□ h□n n□a mà v□i tâm ni□m h□i h□t, không tu hành thì có th□ góp đ□□c m□t ph□n cho Ph□t Pháp mau suy vong. Cho nên, chúng ta th□□ng nên băn khoăn, hay t□ h□i, không bi□t Ph□t Pháp t□□ng lai nh□ th□ nào? L□m khi chúng ta cũng có cái □u t□ nh□ v□y, không bi□t Ph□t Pháp t□□ng lai nh□ th□ nào, n□u nh□ mà câu h□i đó, mà đ□ h□i l□i ngay chính chúng ta thì s□ có m□t câu tr□ l□i r□t thi□t th□c, Ph□t Pháp t□□ng lai s□ nh□ th□ nào? Ta cũng nhìn l□i ta làm m□t v□ Tăng nh□ th□ nào. N□u m□t v□ Tăng th□y mình nh□ th□ nào, m□t v□ C□ Sĩ th□y mình nh□ th□ nào, thì Ph□t Pháp t□□ng lai cũng s□ nh□ th□ đó. N□u mình là m□t v□ Tăng h□ h□ng thì Ph□t Pháp t□□ng lai cũng là Ph□t Pháp h□ h□ng. Ng□□c l□i n□u nh□ m□t v□ Tăng chính đáng, m□t v□ Ni chính đáng, m□t C□ Sĩ chính đáng thì Ph□t Pháp t□□ng lai là Ph□t Pháp s□ đàng hoàng, r□c r□ chính đáng. Đó là m□t đi□u thi□t th□c, m□t đi□u ta luôn luôn băn khoăn, nghĩ t□i v□i m□t □u th□ h□t s□c quý báu, là c□ nghĩ Ph□t Pháp nh□ th□ nào? T□□ng lai ra làm sao? Chúng ta v□n bi□t, m□i vi□c đ□u nh□ nhi□u duyên mà thành t□u, nh□ng mà trong đó có m□t duyên chính y□u nh□t, t□ n□i Tăng, t□ n□i Ni và cũng t□ n□i C□ Sĩ. Đó là câu tr□ l□i và cũng là cái duyên chính đáng nh□t.

Cho nên tôi mong r□ng, cái gi□i đàn quí báu nh□ th□ này, l□p t□i n□i c□ s□ c□a m□t v□ Đ□i Hòa Th□□ng THI□N HÒA, m□t v□ Đ□i Hòa Th□□ng quý báu nh□ th□ này mà các v□ có duyên h□i ng□ đ□n đây, tr□□c th□p s□ lãnh th□ gi□i pháp, thì mong r□ng các v□ nên phát m□t cái tâm h□t

s□c dũng mãnh, h□t s□c đ□i tr□□ng phu, h□t s□c chi ti□t xu□t gia ho□ng Ph□t đ□o, th□ đ□ nh□t thi□t nhân, đ□ báo đáp l□i công □n Tam B□o, báo đáp l□i chí nguy□n xu□t gia c□a mình, cũng đ□ tr□n v□n cái tâm xu□t gia c□a mình khi đã có duyên lành đ□n Chùa g□p Ph□t.

B□y nhiêu l□i mong các v□ chu□n b□ tâm t□, thu g□n tâm t□ cho thanh t□nh, trang nghiêm kiên c□ đ□ ngày mai tr□□c Th□p S□ các v□ lãnh th□ gi□i Pháp cao c□ c□a Đ□c Ph□t, làm tròn m□t v□ Tăng, m□t v□ Ni, m□t v□ C□ Sĩ x□ng đáng là ng□□i đ□ t□ c□a Ph□t.

NAM MÔ B□N S□ THÍCH CA MÂU NI PH□T
Hòa Th□□ng Thích Thi□n Siêu Tuyên lu□t s□

Ngu□n: QuangDuc.com

BTV